

си-дълго ще гледат звездни седенки в небто и ще ги ласкае звън на хлопотари от запасли стада в нивята, ще ги унисат сладки звуци на овчарски кавал И под ласките на звъна от хлопотари, жетварките озарявани от бисерния светлик на звезди, ще слушат песента на меден кавал до като сжн склопи клепките им.

В такива ноци Добриян биваше като пиян. Подплесваржце под глава и отпуснал поглед към звезди неможеше да се нагледа.

Тжй хубаво му се струваше небето над равно загоре! „Не е като по нас — се уверяваше той. Друго е небето над Балкана, друго е над загоре. Тук небето му се вижда тжй високо, високо до шемет, а широко — око го необхваща. И всички звезди виждаш. Пжк звездите тжй ясни, тжй трепкат, като че гледат. И спираше ли поглед на най светла звезда — сжрдцето му сладко чувство прелива: струваше му се че Радина поглед го посреща“.

— Дали и тя сега таз звезда не гледа, — се питаше той.

И вслушан в дълбокото мжлчание на ноца — душата му се разкриля. Ноца с далечните си сенки, дълбоко мжлчание и звездно небе приличаше на неговата любов. И чувствуваше, че сам той е ноц. Сега в тая тжмна ноц той би могал да разправи на Рада колко я обича; да я увери, че нема по силна обич от техната, да й нашепне такива хубави, хубави приказки, че да припадне на гжрди му. А кога се срещнат при стубеля, секаш нещо го пресича и не мой две думи да откжсне. Това го ядосваше и преставаше да мисли.

Пак почва да гледа небето.

Загледал с премрежили очи от жал по Рада — той се вслушваше в ноца. . . .

И когато от негде долетяха звуци на кавал, той стана: не го свжрташе. Скрит между кржстците, навлече мжжко облекло, тржгна да дири кавала, та с него да си посвири, че за кавал му купней душата. А пжк и Рада ще го дочуе и тжй барем ще му болка разбере.

Не се мина много и ноца проехте от песенга на Добриянова кавал.